

τέλειος

τέλειος, -α, -ο, επίθ. [<αρχ. τέλειος <τέλος], τέλειος. **1.** που έφτασε στον ανώτατο βαθμό εξέλιξής του, που δεν έχει ελαττώματα ή αδυναμίες, ο υποδειγματικός, ο άριστος: «έχω γνωρίσει πάρα πολύ καλούς ανθρώπους, αλλά αυτός που γνώρισα πρόσφατα είναι τέλειος || έλα μωρέ, κανείς δεν είναι τέλειος || είναι πολύ τυχερός, γιατί παντρεύτηκε μια τέλεια γυναίκα || είναι τέλειος μηχανικός». **2.** λέγεται και με αρνητική διάθεση: «απ' τη μέρα που έμπλεξες μ' αυτή την παλιοπαρέα, έχεις γίνει κι εσύ ένας τέλειος αλήτης». **3.** το ουδ. ως ουσ. **το τέλειο(ν)** (βλ. λ.). Επίρρ. **τέλεια**, πάρα πολύ καλά, πάρα πολύ ωραία, άριστα: «στην εκδρομή που πήγαμε στη Χαλκιδική περάσαμε τέλεια» (Λαϊκό τραγούδι: εγώ τα βλέπω όλα **τέλεια** κι εσύ έφερνες τη συντέλεια) κ. **τελείως**, εντελώς: «μου είναι τελείως άγνωστος».

- είναι τελείως γεια σου, βλ. λ. γεια·

- τέλεια δουλειά, βλ. λ. δουλειά·

- το τέλειο έγκλημα, βλ. λ. [έγκλημα](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας